

Artristras a Tàrrega

L'onze de setembre, que aquest any cau divendres, començarà la cita anual del teatre a la capital de la Segarra. Un grup amb més de deu anys de dedicació al teatre de carrer, els Artristras, seran els encarregats de l'espectacle inaugural. Per aquesta ocasió, han creat una òpera, única i irrepètible.

Carles Singla

Viu a la Garriga perquè hi van trobar una casa que els oferia les condicions per viure i per treballar. A l'edifici tenen instal·lat el local d'assaig i un taller de construcció de decorats, a més de l'habitatge. Els «Artristras» van néixer l'any 76 com a grup *amateur* i els seus components decideixen professionalitzar-se el 1980 per continuar treballant en el teatre de carrer, el camp en què normalment desenvolupen la seva activitat.

El patronat de la Fira del Teatre de Tàrrega els va oferir la possibilitat de crear un espectacle per a la inauguració de la seva edició d'enguany. El seu treball ha donat com a resultat el que serà una òpera de carrer que tindrà una representació única i irrepètible a Tàrrega.

«El tema i el plantejament han estat pensats precisament per aquell dia —explica Lola Coll, dels Artristras—, i per la fira, que és una fira de teatre al carrer».

De l'espectacle només volen explicar que acaba en una baralla entre la comèdia i la tragèdia. El grup coneix bé la reunió de Tàrrega i tan sols en una ocasió —la cinquena, en què no tenien espectacle nou— han faltat a la cita. Són un grup històric, de la fira i del teatre de carrer, en el qual porten més de deu anys de dedicació. «Passa com tot, hi va haver un *boom*, hi havia moltes companyies i en aquests set o vuit anys hi ha molta gent que ho ha anat deixant a mida que a nivell professional s'havien d'adoptar altres plantejaments».

—¿El pas del temps i els canvis en la situació social i política s'han reflectit a la trajectòria del grup?

Un moment de l'assaig d'«Homoterm».

—Treballar cada dia vol dir que has d'evolucionar, i tant evoluciones personalment com en relacions i en treball. Llavors, des que vam començar, tot ha canviat moltíssim, ha canviat el grup també, de les deu persones que érem, ara en quedem set. El contacte amb la gent, veure més teatre, i veure la televisió cada dia, també fa que els teus espectacles vagin evolucionant. Els canvis socials i polítics s'han reflectit d'una manera indirecta, a través de la influència que tenen sobre cadascun dels membres del grup.

També les ciutats estan canviant, arquitectònicament i urbanísticament, i el canvi es nota en un grup que fa teatre de carrer, que transforma el carrer

en els seus espectacles. No és el mateix treballar al moll de la Fusta o en una d'aquestes places grans que en una placeta petita com fèiem fa vuit anys, al barri gòtic.

—¿L'òpera que creareu per a la inauguració de la fira de Tàrrega no es podrà veure enlloc més?

—Tal com està feta a Tàrrega i tal com està muntat el guió és irrepètible, perquè es basa en una història que nosaltres hem considerat de Tàrrega. Ara, la nostra companyia també fa espectacles opcionals per carnestoltes, inaugurarem festes majors, altres festivals de teatre i coses d'aquest tipus, i això et serveix de plataforma per provar coses; sempre s'aprofiten idees, vestuari,

Representació d'«Homoterm» i, baix, Artristas al complet.

etc... Per exemple, en aquest espectacle serem de setze a vint persones a l'escenari, s'ha reforçat el grup tant en la part d'actors com en la de tècnics, llavors, en aquest sentit sí que és molt irrepetible per nosaltres. No podem mantenir com a companyia una història de vint actors.

—A Tàrraga, i durant els altres dos dies de la fira, també representareu Homoterm, l'espectacle que ara fa la companyia i que aquests dies heu representat a la Setmana Gran de Bilbao. ¿Quina és la història d'aquest Homoterm?

—Aquest espectacle està basat en una evolució, i a partir d'aquí hem jugat amb moviment, amb plàstica, amb colors. Per a nosaltres, és molt important el lloc on es fa, el que dèiem abans de transformar un espai, i ens agrada molt de fer environaments, i coses així. A *Homoterm* la major part de l'acció passa en un quadrat blanc pintat a terra, i la gent està tot al voltant. No hi ha paraules i el llenguatge es basa més en l'estètica i en la música, que ajuda a crear el món de sensacions que vol transmetre l'espectacle.

Tres dies de fira

L'espectacle dels Artristras, el divendres onze de Setembre, obrirà una fira que s'allargarà durant tot un cap de setmana i en la qual en l'edició d'enguany, participaran seixanta companyies. Hi haurà algunes absències destacades, respecte d'altres anys, com les dels Joglars o els Comediants, que estrenaran els seus nous espectacles durant el Memorial Xavier Regàs, la Fura dels Baus, o La Cubana.

Entre els espectacles que es podran veure destaquen La botiga dels horrors, fa poc estrenada al Grec; El Mikado, dels Dagoll Dagom, en la seva última representació en català, i'Stress, de Vol Ras, o Deliri, un espectacle de Glòria Rognoni, codirectora dels Joglars.

També en aquesta edició s'ha volgut donar una mostra de la creació teatral gironina. El TEI de Sant Marçal, dirigit per Pep Cruz, que va presentar Nice People al Poliorama, el Talleret de Salt i el grup Tripijoc seran les companyies de Girona que intervindran aquests dies. En l'apartat de dansa actuaran Metros, el Ballet Contemporani de Barcelona, Saez/Taba i Danat Danza. Com en els dos anys anteriors, hi haurà un concurs fotogràfic sobre temes de la fira, que ofereix enguany un primer premi de 40.000 ptes.

El pressupost d'aquesta setena edició de la fira passa els 42 milions de pessetes i rep aportacions de l'Ajuntament de Tàrrrega, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Lleida i la Caixa d'Estalvis de Terrassa. L'encarregada de l'organització és la fundació pública municipal Fira de Teatre al Carrer. □

nint en compte com està la infraestructura de locals, imagina't com resulta de vegades anar a treballar en teatre de carrer amb segons quines exigències.

—De tota manera, sembla que el teatre de carrer no requereix la mateixa infraestructura que un teatre tancat, que hauria de ser més fàcil portar a terme un espectacle.

—Però la tranquil·litat que té un actor en una sala on sap que només aniran aquelles tres-centes persones que els interessa, amb bona acústica i llums, al carrer no existeix. Al carrer, un espectacle és a fons perdut, no es pot fer pagar entrada al públic, i això repercuteix sobre la gent que organitza actes culturals; per a nosaltres és molt difícil anar a treballar en un poble de mil habitants, perquè no et poden pagar el que tu demanes.

—¿Els Artristras rebeu cap subvenció?

—A nosaltres ens donen una almoi-

—¿En el teatre de carrer el contacte amb el públic és més directe, més global que en el teatre clàssic?

—Sí, és més directe. La gent et veu quan arribes i per exemple, *Homoterm*, si el fem de dia, tardem quatre hores a muntar-lo i, de nit, sis hores. És un cúmul de coses, la gent ja pren una posició d'espectador quan tu estàs preparant l'espectacle. Després, durant la representació, la reacció del públic es sent molt més propera, molt més directa.

—¿El fet que *Homoterm* sigui un espectacle sense paraules vol dir que habitualment no feu servir el llenguatge parlat en les vostres creacions?

—No, ha estat una mica la pròpia evolució del grup que ho ha portat, però això no vol dir que al proper espectacle hi pugui haver paraules. En aquest cas, anaven millor un tipus de sons concrets que no les paraules i, segurament, en l'espectacle que prepararem a partir del que farem a Tàrrrega sí que els parlaran personatges.

—¿En aquest espectacle de Tàrrrega, aquesta òpera que encara no té títol, sí que hi intervindran les paraules?

—Sí i no, hi jugarà el cant; és un altre tipus de llenguatge sobre el qual es-

Artristes representant «Homoterm» al parc de l'escorxador de Barcelona.

tem treballant ara, i no cantem nosaltres, sinó que hi haurà cantants. El que aprofitarem serà la nostra experiència quant a teatre de carrer i tenint en compte que és el dia Onze de setembre i que pot haver-hi molta gent.

—Canviant de tema, ¿com resulta viure del teatre de carrer un grup de set persones avui dia?

—Macabre. Però interessant... És difícil viure del teatre en general, em sembla que per a qualsevol grup. I te-

na cultural, molt minsa. L'any passat ens vam veure en l'obligació de constituir-nos en cooperativa per estar legalitzats i amb aquestes històries de subvencions no t'arriba ni per a la meitat del que et costa tenir els papers en ordre. Ens van prometre que aquest any ens ho pujarien, però tampoc no són subvencions el que volem. Nosaltres volem que hi hagi una política cultural, d'una vegada, i que es faci teatre, tot tipus de teatre. □